

*Kristovo
Božanstvo*

Charles S. Longacre

KRISTOVO BOŽANSTVO

Charles S. Longacre

Naslov Originala:
"The Deity of Christ"

Urednik:
Vladimir Babić
Aleksandar Petrović

Redakcija teksta: Jovan Babić

Prevod sa Engleskog: Istina Ministry

Štampa: Punta Niš

Suizdavač i Odgovara:
Istina Ministry, NFP

Kontakt:
www.istina.us
info@istina.us

Tiraž: 500

ISBN: 978-86-7990-127-9

*U tom je postojanost svetih – onih što čuvaju zapovijedi Božje
i vjeru Isusovu.*

Otk 14,12

www.Revelation1412.org

Izvornik

The Deity of Christ

Kopije izvornika na engleskome dostupne su na:

**Adventist Heritage Center
James White Library
Andrews University
Berrien Springs
Michigan, 49104. U.S.A.**

Sadržaj

O autoru	5
Kristovo božanstvo	7
<i>Duh proroštva</i> o Božanstvu	11
Porijeklo Atanazijeve teorije	16
Različiti pogledi	17

O autoru

Charles S. Longacre

Evangelist, autor, urednik, propovjednik i administrator, Charles S. Longacre najpoznatiji je po svom radu na području vjerske slobode. Rođen je 1871. u gradu Valley Forge u američkoj saveznoj državi Pennsylvania. 1885. do njega je doprijela adventna poruka. Do 1898. je na fakultetu Battle Creek, koji se nalazi u gradu Battle Creeku, u saveznoj državi Michigan, završio smjer za propovjednika. Slijedi evangelički rad u Pennsylvanijskoj konferenciji do 1907. godine. 1908. Longacre seli u South Lancaster, Massachusetts, da na tamošnjoj akademiji predaje biblijsku povijest. U toj ustanovi ostaje do 1913. kao ravnatelj. Sljedeće 23 godine radi kao tajnik u Religious Liberty Association. Istovremeno obnaša funkciju urednika časopisa *Liberty*, gdje ostaje ukupno 28 godina. Nakon napuštanja funkcije urednika, ostaje u uredništvu do svoje smrti 1958. godine. 1919. također je bio tajnik Generalne konferencije Home Missionary Department. Od 1932. do 1941. također služi kao tajnik u American Temperance Society.

Stekavši titulu *Bachelor of Arts* na fakultetu Emmanuel Missionary, Michigan (danas Andrews University) 1914., Longacre je također stekao istu titulu iz filozofije na George Washington Universityju, Washington D. C., sa specijalizacijom iz međunarodnog prava. Također je završio trogodišnji studij prava na La Salle Extension Universityju, Chicago. Napisao je mnoge članke za SDA i mnoge druge časopise. Autor je knjiga poput *Freedom: Civil and Religious*, *The Church in Politics*, *Religious Liberty and Civil Government* i *Roger Williams - His Life, Work, and Ideals*. Longacre je primio medalje od Freedoms Foundations, Pennsylvania, 1955., 1956. i 1957. za „izvanredna postignuća u poboljšanju shvaćanja američkog načina života“. 1956. spomenut je od strane Protestants and Other Americans United za *Odvajanje Crkve od države* „u znak zahvale za desetljeća istaknutog rada na području vjerske slobode“.

Manuskript „Kristovo božanstvo“ napisan je, ali nikada tiskan u većem broju. On pokazuje da je Longacre bio izučavatelj Biblije bistrog uma, s

oštroumnošću tipičnom za rane adventističke pionire. Longacre je predvidio ulazak krivovjerja u Božju crkvu i ovo je bio jedan od njegovih pokušaja da se s time bori, udarajući sjekirom u korijen problema.

Za njegovu biografiju vidi
Champion of Religious Liberty, Nathanael Krum; Review & Herald Publishing
Association, Washington D.C.

Kristovo božanstvo

„Ja sam Alfa i Omega, govori Gospodin Bog – Onaj koji jest i koji bijaše i koji dolazi, Svevladar.“ (Otk 1,8)

Nema sve svoj početak i nema sve svoj završetak. Bog nije imao početak i On neće imati svoj kraj. On je Samopostojeći, koji nikada nije imao svoj početak. Vječnost nikada nije počela niti će ikada završiti. Prostor također nema svoj početak ni završetak. Sve drugo imalo je svoj početak, ali sve što ima početak ne mora nužno imati i svoj kraj.

Za Isusa Krista, Sina Božjega, rečeno je u Pismu: „On je Jedinorođenac od Oca.“ Sin Božji nije stvoren poput drugih bića koja je Bog načinio. On nije stvoreno, već proizašlo ili rođeno biće, koje posjeduje sve atribute koje ima i Otac. Krist objašnjava svoj odnos s Ocem sljedećim riječima: „Doista, kao što Otac ima život u sebi“, autentičan, izvoran, originalan, slobodan i vječan, „tako je i Sinu dao da ima život u sebi.“ (Iv 5,26) I Bog je dao Kristu „ovlasti da sudi jer je Sin Čovječji.“ (Iv 5,27) Da je On bio Bog sam od sebe, Otac ne bi mogao Kristu dati ovlasti u provedbi suda, ali to Mu je dano „jer je Sin Čovječji.“ „Ja sam od sebe ne mogu učiniti ništa.“ (Iv 5,30)

Da je Krist Bog sam od sebe, jednak Bogu, vječan poput Boga, ili Samopostojeći, umjesto da je rođen od Boga, zašto bi rekao: „Ja sam od sebe ne mogu učiniti ništa (...). Ne tražim svoje volje, nego volju onoga koji me posla“? Zašto je Krist rekao o sebi: „Prije mene nijedan Bog nije bio načinjen, niti će biti poslije mene. Ja, ja sam Jahve, i osim mene nema Spasitelja“? (Iz 43,10.11)¹ Riječ „Bog“ ovdje stoji s velikim slovom „B“, i dalje u tekstu (12. redak) Gospod kaže: „(...) kad još nije bilo među vama nikakva boga tuđega.“² Ovdje Biblija upotrebljava malo slovo „b“ za boga. Ovaj tekst u Izaiji 43,10 jasno dokazuje da je On, Krist, jedini Spasitelj svijeta, bio jedini Bog koji je načinjen. Prije Njega nijedan Bog nije načinjen.

---

¹Slobodan prijevod teksta iz Isaije 43,10 na temelju engleskog *King James Version* prijevoda Biblije, op.prev.

²Prema prijevodu Ivana Evandelistu Šarića, op.prev.

Prema tome, moramo zaključiti da je On prvi i jedini Bog koji je načinjen, jer i poslije Njega nijedan Bog nije načinjen.

Ako postoji nešto što Biblija uči, onda je to da postoji samo jedan apsolutni Bog i nitko osim Njega nije apsolutni Bog. U 15. poglavlju Prve poslanice Korinćanima Pavao podučava o ovoj doktrini da bi odagnao sumnje po pitanju Kristove podređenosti i pokornosti Ocu. Pavao kaže: „Potom - svršetak, kad preda (Krist) kraljevstvo Bogu i Ocu (...). Sve podloži (Otac) nogama njegovim (Kristovim) (...). Sve je podloženo (Kristu), jasno – sve osim Onoga (Oca) koji mu je sve podložio. I kad mu sve bude podloženo, tada će se i on sam, Sin, podložiti Onomu (Bogu) koji je njemu sve podložio da Bog bude sve u svemu.“³ (1 Kor 15, 24-28)

Ovdje Pavao jasno uči da Bog nije podređen Kristu, ali da je Krist podređen Bogu, koji Mu je dao sav autoritet. Tko god Krist bio, kakav god autoritet imao, kakve god kvalitete posjedovao, Bog mu je dao ovlast da On može biti sve u svemu i iznad svega. Pavao kaže: „Vi Kristovi, a Krist Božji.“ (1 Kor 3,23) Ponovno Pavao kaže: „Ali htio bih da znate: svakomu je mužu glava Krist, (...) a glava Kristu Bog.“ (1 Kor 11,3) Sam Krist kaže: „Idem Ocu jer Otac je veći od mene.“ (Iv 14,28)

Pavao je učio da je Krist „jednak Bogu“ i da Ga je sam Bog „preuzvisio“ da bude na tom položaju. Jer Pavao kaže: „On, trajni lik Božji, nije se kao plijena držao svoje jednakosti s Bogom, nego sam sebe 'oplijeni' uzevši lik sluge, postavši ljudima sličan; obličjem čovjeku nalik, ponizi sam sebe, poslušan do smrti, smrti na križu. Zato Bog njega preuzvisi i darova mu ime, ime nad svakim imenom“, i mi trebamo priznavati: „Isus Krist jest Gospodin!“ – na slavu Boga Oca.“ (Fil 2,5-11)

Zašto trebamo dati slavu Kristova preuzvišenja pored svakog imena osim imena samoga Boga Bogu Ocu umjesto Kristu po Njegovu vlastitom pravu? Zato što je Bog Otac taj koji Ga je preuzvisio. Ovu istinu o Kristovoj ovisnosti o Ocu Pavao je učinio još očitijom kada je rekao Timoteju: „Zapovijedam pred Bogom koji svemu život daje (...): On, Blaženi i jedini Vladar, Kralj kraljevâ i Gospodar gospodarâ, koji jedini ima besmrtnost, prebiva

---

3pojašnjenja u zagradama donosi autor, op.prev.

u svjetlu nedostupnu, koga nitko od ljudi ne vidje niti ga vidjeti može. Njemu čast i vlast vjekovječna!“ (1 Tim 6,13-16)

Bog „jedini ima besmrtnost“. On je jedini samopostojeći Bog. Ali je dao svom Sinu, kada je rođen, isti život koji ima u sebi, tako da kada je Krist ponudio svoj život kao otkupninu za grijehе svijeta, On i samo On mogao je donijeti pomirbu za sve grijehе svijeta, jer je dao „beskonačnu žrtvu“, a bila je potrebna „beskonačna žrtva“ da donese pomirbu za sve grijehе ljudi i anđela koji su zgriješili, da bi zadovoljio potrebe Božjih zakona i potpune pravde.

Rečeno nam je da je Krist umro za naše grijehе, da anđeli nisu mogli donijeti takvu pomirbu. Anđeli su bila bića s ograničenjima, poput ljudi, iako se ljudi ipak nalaze na nižoj stepenici u poretku bića. Krist je bio obdaren bezuvjetnom besmrtnošću kada je bio rođen od Oca. Anđeli su bili obdareni uvjetnom besmrtnošću kada ih je Krist u početku stvorio. Anđeli su besmrtni, ali ta je njihova besmrtnost uvjetna. Zato anđeli ne umiru, već žive i nakon što zgriješе, kao što i Sotona ili Lucifer živi u grijehu. Ali budući da Lucifer i pali anđeli imaju uvjetnu besmrtnost, Bog će ih u konačnici uništiti i uzeti im taj dar besmrtnosti kojim ih je Krist obdario prilikom njihova stvaranja. Što god Bog pokloni, to ima pravo i uzeti kada smatra da je potrebno. Prilikom uskrsnuća, besmrtnost će biti podarena svakom svecu koji je podignut iz mrtvih kroz Isusa Krista. Tek tada kršćani će dobiti vječni život. „I ovo je svjedočanstvo: Bog nam je dao život vječni; i taj je život u Sinu njegovu.“ (1 Iv 5,11) Ali ovaj isti vječni život također je u Ocu. Jer Sveti Ivan kaže: „Da, Život se očitova (...), Život vječni, koji bijaše kod Oca.“ (1 Iv 1,2.3.)

Ovdje nam je jasno rečeno da taj isti vječni Život, besmrtni Život koji je u Ocu, očitovan je u Njegovu Sinu, i prilikom uskrsnuća bit će darovan svim svecima u Kristu. Ali ne smijemo nikada zaboraviti da se radi o darovanoj besmrtnosti. Prema ovome se vidi da vječni Život i besmrtnost mogu biti darovani bićima koja nisu jednaka Bogu. Radi se o istom vječnom Životu koji je u Bogu, i kada se ljudska bića učine besmrtnima, kaže se da su „ispunjena do sve Punine Božje.“ (Ef 3,19)

Međutim, Krist, jedinorođeni od Oca, proizašao je kao „otisak Bića njegovu“. Bog Ga nije postavio samo kao Spasitelja ljudi, već i „baštinikom

svega“. On je „toliko moćniji od anđela koliko je uzvišenije nego oni baštini ime. Ta kome od anđela ikad reče (Bog): *Ti si sin moj, danas te rodih*; ili pak: *Ja ću njemu biti otac, a on će meni biti sin*.“ (Heb 1,2-5) Ovdje vidimo da se izraz „Ja ću njemu biti otac, a on će meni biti sin“ primjenjuje samo na Krista, i ni na jednog anđela. Prema tome, mora postojati trenutak, dan, kada je Sin Božji rođen od Oca. Na taj je dan Otac rekao svom jedinorođenomu Sinu: „*Prijestolje je tvoje, Bože, u vijeke vjekova (...), stoga Bog, Bog tvoj, tebe pomaza uljem radosti kao nikog od tvojih drugova. I: Ti u početku, Gospodine, utemelji zemlju i nebo je djelo ruku tvojih*.“ (Heb 1,8-10)

Pavao kaže: „Bog Gospodina našega Isusa Krista, Otac Slave, dao vam Duha mudrosti.“ (Ef 1,17) Otac je Bog Gospodina našega Isusa Krista – On je Otac, a Krist je Njegov Rođeni Sin.

Ponovno Pavao kaže: „Jedno tijelo i jedan Duh (...)! Jedan Gospodin! Jedna vjera! Jedan krst! Jedan Bog i Otac sviju, nad svima i po svima i u svima!“ (Ef 4,4-6) Ponovno Pavao kaže: „Nama je jedan Bog, Otac, od koga je sve, a mi za njega; i jedan Gospodin, Isus Krist, po kome je sve, i mi po njemu (...). Nema Boga do Jednoga.“ (1 Kor 8,6.4) Prorok Malahija kaže: „Nemamo li svi jednog Oca? Nije li nas jedan Bog stvorio?“ (Mal 2,10)

U *Patrijarsima i prorocima* sestra White citira Izr 8,22-26 i primjenjuje taj tekst na Kristovo predpostojanje. Originalni hebrejski tekst glasi: „Bila sam u Boga (mudrost, op.prev.), prije Njegovih djela iz pradoba, kao početak Njegovih puteva. Oblikovana sam iz vječnosti (...). Kad je postavio temelje Zemlji, bila sam kraj Njega, Njegova miljenica, Njegova radost iz dana u dan, igrajući pred Njim sve vrijeme.“ U izvornom hebrejskom riječ **re'shiyth** (rešit), koja znači „početak“, potpuno je jednaka riječi koju nalazimo u Post 1,1. Ali u Post 1,1 ovoj je riječi u prefiksu dodan prijedlog „u“ – **bere-shiyth**. Taj prijedlog („u“) ili „be“ nije pridodan riječi (rešit) u Izr 8,22. Doslovan prijevod trebao bi glasiti: „Gospod me je imao – početak Njegova puta.“ Taj je izraz dvaput korišten u Izr 8,22-30. „Prije nastanka Zemlje (...) rodih se.“ Riječi rodih se dolaze od hebrejske riječi Chiyl (Kil) koja doslovno znači „biti rođen, roditi se, oblikovati se, formirati se“. Ovdje je Krist rekao o sebi: „Rodih se kada još nije bilo pradubina (...), prije nastanka Zemlje.“⁴

⁴isticanje je autorovo, op.prev.

Rođen sam, oblikovan sam. Ovi izrazi slažu se s onim što je Krist o sebi rekao u Izaiji 43,10.11: „(...) da biste znali i vjerovali i uvidjeli da sam to ja. Prije mene nijedan bog nije bio načinjen i neće poslije mene biti. Ja, ja sam Jahve, osim mene nema Spasitelja.“ Drugi prijevod ovog teksta glasi: „Prije Mene Bog ništa nije oblikovao.“ Engleski *King James* prijevod implicira da je On, Krist, „formiran“ kao Bog, jednak Bogu, ali osim Njega nijedan Bog nije formiran i nijedan nije postavljen kao Spasitelj. Međutim, drugi prijevod daje naziv Sinu Božjemu „Prvorodenac svakog stvorenja“, prema Pavlovim riječima iz Kol 1,15. Sam Krist priznaje da poznavanje tajni pripada Bogu, i da On kao Sin Božji ne zna trenutak Njegova drugog dolaska na Zemlju. Isus je rekao: „A o onom danu i času nitko ne zna, pa ni anđeli na nebu, ni Sin, nego samo Otac.“ (Mk 13,32) A u Mt 24,36 čitamo da „samo Otac“ zna dan i čas.⁵ Krist priznaje da Mu je svu mudrost, silu, autoritet, pa i sam život koji posjeduje dao Otac. Njegovo uzvišenje također dolazi od Oca.

Duh proroštva o Božanstvu

Duh proroštva kaže da je postojala, i da i dalje postoji, razlika u položaju između Boga Oca i Božjeg Sina: „Prije svoje pobune, Sotona je na Nebu bio visoko postavljen i uzvišen anđeo, po časti odmah do Božjeg dragocjenog Sina.“ (Ellen White, *Spirit of Prophecy, Vol. 1*, str.17) Implikacija je da se Bogu prvenstveno daje čast, nakon Njega slijedi Njegov jedinorođeni Sin, a nakon Njega dolazi Lucifer. Da između Boga i Njegova Sina nema razlike u njihovu položaju, postojanju i vječnosti, onda bismo mogli reći da je Lucifer bio ne samo odmah do Sina Božjega već i Bog također. Dalje čitamo: „Isus, Božji dragocjeni Sin, bio je iznad svih anđela. Bio je jedno s Ocem i prije nego što su

---

5Napomena izdavača: Ovi redci mogu se razumijeti i na ovaj način: „Stari engleski prijevod ovog odlomka glasi: 'Ali dan i čas nijedan čovjek neće obznaniti, niti anđeli koji su na Nebu, niti Sin, već samo Otac.' Ovo je točan prijevod prema nekima od najvećih stručnjaka toga doba. Riječ „znati“ ovdje je korištena na isti način na koji ju je Pavao koristio u 1 Kor 2,2: „Jer ne htjedoh među vama znati (obznaniti, op.a.) što drugo osim Isusa Krista, i to raspetoga.“ Ljudi neće obznaniti dan i čas, niti anđeli, niti Sin; Otac će ih obznaniti.“ (James White, *The Second Coming of Christ; or, a Brief Exposition of Matthew Twenty-four*, str. 53)

anđeli stvoreni. Sotona je bio ljubomoran na Krista, i postepeno je preuzimao ovlasti koje su pripadale samo Kristu.“ (isto) Zašto ljubomoran samo na Krista? Zašto ne i na Boga? Zato što je Sotona znao da je Sin Božji proizašao iz Boga i da je Njegov Sin, i on je osjećao da bi trebao dijeliti istu čast sa Sinom. Ponovno čitamo: „Veliki Stvoritelj skupio je svu nebesku vojsku da bi mogao u prisustvu svih anđela dodijeliti posebnu čast Sinu. Sin je postavljen na prijestolje s Ocem i nebesko mnoštvo svetih anđela skupilo se oko njih. Tada je Otac objavio da je odredio da Krist, Njegov Sin, bude jednak Njemu, i da Sinova prisutnost ujedno bude i Njegova prisutnost. Sinova riječ trebala se provoditi s istom spremnošću kao i Očeva. Svom Sinu dao je autoritet da zapovijeda nebeskom vojskom. Pogotovo je Njegov Sin trebao raditi u jedinstvu s Njim u očekivanom stvaranju Zemlje i svega što je Zemlju trebalo nastaniti. Njegov Sin trebao bi provoditi Njegovu volju i namisli, i ništa ne bi poduzeo sam od sebe. Očeva se volja trebala ispuniti u Njemu.“⁶ (isto, str. 17,18)

Možemo primijetiti kako sestra White kaže da je Bog Otac „dodijelio posebnu čast Sinu“; da je „sam Bog odredio da Krist, Njegov Sin, bude jednak Njemu“ i da je Bog „dao“ svom Sinu „autoritet da zapovijeda nebeskom vojskom“. Ovo je u skladu s Kristovom vlastitom izjavom po pitanju Njegove jednakosti s Ocem u početku. Krist je rekao: „Uistinu, kao što Otac uskrisuje mrtve i oživljava, tako i Sin oživljava koje hoće (...), da svi časte Sina kao što časte Oca (...). Doista, kao što Otac ima život u sebi, tako je i Sinu dao da ima život u sebi; i ovlasti ga da sudi jer je Sin Čovječji.“ (Iv 5,21-27)

Kakav je život Otac imao u sebi? U Bogu „je život originalan, autentičan, izvoran“, „vječan“, „slobodan“. „On je izvor života.“ Krist kaže: „Doista, kao što Otac ima život u sebi, tako je i Sinu dao“ – isti život, originalan, autentičan, izvoran. „Dao“ Mu ga je Otac. Krist je učinjen izvorom života, kao što je i Otac izvor života. Krist je imao isti život koji je Otac imao sam od sebe. Nije morao ovisiti o ikomu, sada je bio izvoran u Kristu, kao i u Ocu. Kristov život bio je neovisan o Ocu, dakle slobodan, izvoran i autentičan. On je mogao podariti život i stvarati poput Oca, ali Otac je dao ovaj život Sinu. Nije nam rečeno kada je taj život koji je Otac imao u sebi dao Sinu, pa ga je Sin također

---

⁶isticanje je autorovo, op.prev.

imao „u sebi“. Također, nije važno koliko je vremena prošlo prije nego što je sve stvoreno. Ostaje činjenica da je Sin Božji potekao od Oca, da je bio u Očevu krilu, da je Njegov život koji Mu je Otac „dao“ „izvoran, autentičan“, da je „određeno od Njega samoga da Krist, Njegov Sin, bude jednak Njemu“; da je Otac svome Sinu „dao vlast“, i da Sin „ništa ne bi poduzeo sam od sebe“.

Ponovno čitamo u *Duhu proroštva* da je Bog „pozvao Sina Božjega da zajedno razmatraju Njegove planove“ (isto, str.18). Planovi su Božji, a ne Sina Božjega. Bog je „pozvao Sina Božjega da zajedno razmatraju Njegove planove.“

Dalje čitamo: „Krist je postavljen vladarem Neba, Njegova moć i autoritet izjednačeni su sa samim Bogom.“ Božji je autoritet apsolutan, a Kristovo vrhovništvo nad Nebom je „postavljeno“. Dalje čitamo: „Svi anđeli poklonili su se Isusu da priznaju Njegovo vrhovništvo, autoritet i pravo vlasti, i Sotona se poklonio s Njima; ali njegovo srce bilo je ispunjeno zavišću i mržnjom (...). skrivajući svoje prave namjere, on je okupio anđele (...). Kao onaj koji je zakinut, on je povlastice koje je Bog dao Isusu prikazao činom zanemarivanja njega samoga (...). Zar nije Vladar postavljen iznad njih, kome odsada treba dati podaničku čast? On im je rekao da ih je okupio kako bi im priopćio da se on više neće podčinjavati ovom kršenju njihovih, a i samih njegovih prava; da se nikada više neće pokloniti Kristu.“ (isto) Ponovno čitamo: „Bilo je prepirke među anđelima. Sotona i njegovi simpatizeri težili su reformi Božje vladavine. Oni su bili nezadovoljni i nesretni jer nisu mogli iščitati Njegovu nedokučivu mudrost i razjasniti Njegove namjere glede uzvišenja Njegova Sina Isusa i davanja Mu takve neograničene moći i vlasti.⁷ Pobunili su se protiv autoriteta Sina.“ (isto, str. 18,19)

„Oni anđeli koji su bili odani i iskreni (...) opravdavali su Božji čin davanja časti Isusu Kristu, i u žustroj raspravi pokušali su uvjeriti Sotonu da njegova čast nije manja sada nego što je bila prije no što je Bog javno obznanio čast koju je dao svome Sinu. Oni su precizirali da je Isus Sin Božji i da postoji s Ocem prije nego što su anđeli stvoreni: i da je On oduvijek stajao zdesna Bogu, i da Njegov blagonakloni autoritet do sada nije bio doveden u pitanje.“⁸ (isto)

---

⁷isticanje je autorovo, op.prev.

⁸isticanje je autorovo, op.prev.

Nije nam rečeno koliko je vremena prošlo otkako su anđeli stvoreni i koliko je vremena prošlo prije nego što su stvoreni, niti nam je rečeno o vremenu koje je prethodilo stvaranju milijuna svjetova u svemiru, ali rečeno nam je da je sva čast koju je Sin Božji imao u određeno vrijeme „dodijeljena Sinu“ od Oca, i da to nije ponizilo Lucifera i njegove anđele jer je Sin Božji postojao prije anđela i „prije nego što je Bog javno obznanio čast koju je dao svome Sinu.“⁹

Zašto ti odani anđeli nisu rekli da Sin Božji nema početka; da On zapravo nije Sin Božji jer On i Otac istodobno postoje; da On nije odmah do Boga, već je potpuno jednak; da Njegov život nije darovan od Oca, već ga je oduvijek posjedovao; da On ne bi trebao stajati zdesna Bogu, već bi trebao sjediti na prijestolju jer na to ima pravo sam od sebe? Ali ti odani anđeli nisu spominjali argument „tri u jednom“ niti govorili o nedjeljivom Bogu. Zar ti odani anđeli nisu znali argumentirati ovo pitanje tako dobro kako ga je argumentirao Atanazije tijekom četvrtog stoljeća kršćanske ere? Zašto su ti anđeli radili razliku između Sina Božjega i Oca? Zato što su znali da je Sin Božji potekao od Oca i da je Otac iznad svega.

Ponovno čitamo: „Odani anđeli požurili su do Sina Božjega i upoznali Ga s onim što se odvija među anđelima. Zatekli su Oca u dogovoru sa svojim ljubljenim Sinom, u kojemu su odlučivali na koji će način, radi dobrobiti anđela, srušiti autoritet koji si Sotona prisvaja (...). Otac je odlučio da će pobunjenik dobiti priliku da u jednakim uvjetima odmjeri snagu i moć s Njegovim Sinom i Njegovim odanim anđelima.“ (isto, str. 21)

Primijetite da je Otac u dogovoru sa svojim ljubljenim Sinom, a ne Sin u dogovoru s Ocem. Otac uvijek dolazi prvi, a Sin uzima podređenu ulogu. Sin je zauzeo tu ulogu u onim danima vječnosti prije nego što su svjetovi stvoreni; i nakon što svi neprijatelji budu podloženi Kristovim nogama i Krist zavlada nad svima, Pavao nastavlja u 1 Kor 15,28: „I kad mu sve bude podloženo (Kristu), tada će se i on sam, Sin, podložiti Onomu (Bogu) koji je njemu sve podložio da Bog bude sve u svemu.“¹⁰

---

⁹isticanje je autorovo, op.prev.

¹⁰pojašnjenja u zagradama donosi autor, op.prev.

Ovdje nam je jasno rečeno da je Sin Božji podložan Ocu i da Otac nije podložan Sinu, već je iznad Sina i stavlja sve pod vlast Sina. Otac sve ovo čini za Sina, ali sebe ne stavlja pod Sinovu vlast, već autoritet Sina podčinjava sebi tako da bi Bog bio iznad svega.

Ponovno čitamo u *Duhu proroštva*: „Anđeli su podijeljeni u trupe, svaka divizija s visoko rangiranim anđelom na čelu. Sotona je bio u sukobu s Božjim Zakonom zbog ambicije da uzvisi sebe i nevoljnosti da se podčini autoritetu Sina Božjega, Velikoga Nebeskog Zapovjednika.

„Sva nebeska vojska pozvana je da se pokaže pred Ocem, da se donese odluka oko svakog slučaja. Sotona je besramno pokazao svoje nezadovoljstvo time što je Kristu dana prednost pred njim. On je ponosno ustao i istaknuo da bi on trebao biti jednak Bogu, da bi on trebao biti u stalnom dogovoru s Ocem i da bi on trebao znati Njegove namjere. Bog je poručio Sotoni da će svoje tajne objavljivati samo Sinu, i tražio je cijelu nebesku obitelj, čak i Sotonu, da Mu podaju bezuvjetnu, neosporivu poslušnost.“ (isto, str. 22)

„Zašto bi“, pitao se moćni anđeo, „Krist trebao imati vlast? Zašto je On časniji od Lucifera?“ Napuštajući svoje mjesto u neposrednoj blizini Oca, Lucifer je otišao širiti duh nezadovoljstva među anđelima.“ (*Patrijarsi i proroci*, str. 19)

„Tada je nastao rat na Nebu. Sin Božji, Princ Neba, i Njemu odani anđeli sukobili su se s najvećim pobunjenikom i onima koji su udruženi s njim. Sin Božji pobijedio je sa svojim odanim anđelima; a Sotona i njegovi simpatizeri izbačeni su s Neba.“ (*Duh proroštva*, str. 23)

Apostol Pavao nam kaže: „Doista, ako Bog anđelâ koji sagraješiše nije poštedio, nego ih je sunovratio u Tartar i predao mračnom bezdanu da budu čuvani za sud (...)“ (2 Pt 2,4). Grčka riječ *tartaros* doslovno znači najdublji dio bezdana, i sinonim je riječi *abusses*, što se obično prevodi s „bezdan“ u Bibliji, i slična je riječi koja se nalazi u Postanku 1,2: „Zemlja bijaše pusta i prazna; tama se prostirala nad bezdanom i duh Božji lebdio je nad vodama.“

Lucifer i njegovi anđeli bačeni su u tamu. Ovo se dogodilo prije nego što je čovjek stvoren na Zemlji i prije nego što je Bog poslao svog Svetog Duha da uredi i ukrasi Zemlju prije no što je rekao: „Neka bude svjetlost“, jer *Duh proroštva* kaže da nakon što su anđeli izbačeni s Neba, „anđeli na Nebu žalili su za sudbinom onih koji su bili njihovi suputnici u sreći i blaženstvu. Njihov se gubitak osjetio na Nebu. Otac se posavjetovao s Kristom glede izvršavanja njihovih planova da načine ljude koji će nastaniti Zemlju. On će postaviti čovjeku kušnju da ispita njegovu odanost prije nego što mu da sigurnost u vječni život. Ako izdrži kušnju koju je Bog smatrao prikladnom, on će s vremenom postati jednak anđelima.“ (isto, str. 23)

Dalje čitamo da je debela tama okružila Zemlju koja je bila pusta i prazna prije nego što je bila pripremljena za naseljavanje. U ovakvu je tamu i kaos Sotona izgnan, kao što će ovdje biti izgnan zajedno sa svojim anđelima ponovno na tisuću godina, nakon što svi sveti budu odvedeni u Nebo.

Sada ćemo se pozabaviti dvjema glavnim teorijama Trojstva: onom koja drži da Sin Božji nikada nije bio rođen, da je jednak Bogu, da nema razilke u njihovu postojanju i vječnosti; i onom koja tvrdi da je Sin Božji rođen prije svih stvorenja, i da je sve što On jest i što će ikada biti darovano od Oca, da je na taj način postao jednak Ocu i došao u posjed svega što je Očevo, Očeve biti, osobina i života koje Bog ima sebi, kao Samopostojeći.

Porijeklo Atanazijeve teorije

„U drugome stoljeću riječ *trias* (grčki), ili *Trinitas* (Vulgata), posuđena je iz Platonske škole da izrazi jedinstvo triju osoba; i cijelo naslijeđe crkvenih otaca, iako njihove ilustracije nisu uvijek najpreciznije, otkrivaju kroz brojne odlomke da su obožavali Oca, Sina i Svetog Duha koji tvore, kako ih je Tertulijan nazvao u drugom stoljeću, *Trinitas unius divinitatis*, ili Ciprijan u trećem, *Aduna trinitas*, i Atanazije u četvrtom, *adiaretos trias*.“ (*Hill's Lectures in Divinity*, str. 369)

Sabelije je osmislio ortodoksni katolički sustav Trojstva tijekom sredine trećega stoljeća, što se kasnije nazvalo sabelijanizmom. Njegova teorija temeljila se na platonističkoj filozofiji i kaže da je „Bog jedna osoba, koja prema svojem htijenju predstavlja smrtnicima različite aspekte Oca, Sina i Svetoga Duha. Po pitanju stvaranja i održavanja stvorenoga, On je Otac; po pitanju onoga što je učinio kao Otkupitelj ljudi, On je Sin; po pitanju utjecaja koje primjenjuje u posvećenju, On je Sveti Duh. Navodi kojima su se stari pisci osvrtnali na Sabelija govore nam da je on razliku između Oca, Sina i Svetog Duha smatrao nominalnom, a Boga *Trionomus* (...)“ (koji ima tri imena). Bog je jedna osoba koja se manifestira na tri različita načina kroz različita imena u različitim trenucima. Sabelijanizam ili ortodoksni katolički pogled na Trojstvo poništava razliku među osobama koju Pismo tako jasno uči, izjednačujući poslanika s Onime koji šalje, Onoga koji rađa s Onime koji je rođen, i Svetog Duha s Ocem, od kojega Sveti Duh proizlazi. Tertulijan se suprotstavio Sibelijevoj doktrini Trojstva jer ona pripisuje Bogu, Ocu svega, patnje i konačnu smrt na Golgoti, koje Pismo pripisuje Isusu Kristu, Sinu, a ne Ocu koji Ga je podigao iz mrtvih.

„Početak stvorenja Božjega“, u izvornom grčkom *arche - tes ktiseos tou Theou*, ne znači „prvi koji je rodio“, već „prvi koji je rođen“. Korišten je u pasivu, ne u aktivu. Doslovno mu je značenje, prema Justinu mučeniku iz drugoga stoljeća, „rođen prije svakoga stvorenja“, prema Ivanu „bijaše prije mene“. „On je bio prvi“. „Jedinorođeni“. „Rođen prije svega stvorenja“.

Različiti pogledi

Postoje neki koji niječu Spasiteljevo božanstvo i neki koji niječu množinu osoba u Božanstvu. Neki vjeruju da je Bog jedna osoba koja se manifestira na različite načine, a drugi vjeruju da se radi o tri različite osobe: Ocu, Sinu i Duhu Svetome. Neki vjeruju da je Bog nedjeljiv, i da su tri osobe u Božanstvu kroz cijelu vječnost potpuno jednake, da supostoje same po sebi. Oni koji vjeruju da je Božanstvo nedjeljivo također drže da se Bog, koji je jedna osoba, ne može mijenjati jer se božanska priroda ne može proširivati ili dijeliti

na tri osobe nakon što je svedena na jednu, i zato što Božanstvu ili Trojstvu nedostaju svojstva vječnosti i nepromjenjivosti, dva ključna svojstva božanske prirode. Ali Pismo jasno uči da je Sin Božji, kako Pavao kaže, „stvoren prije svih stvorenja“ ili „Prvorodenac svakog stvorenja“ ili „sveg stvorenja“. Pavao ne govori „rođen kad je došao na svijet“ ili „Prvorodenac svijeta“ ili samo „prvoroden od mrtvih“ kroz uskrsnuće, kao što je rekao u Djelima 13,33.34., već Pavao kaže i „Prvorodenac sveg stvorenja“ ili „prije svih stvorenja“.

Riječ „Prvorodenac“ koristi se u Pismu za tri različita događaja u životu Krista. Pavao primjenjuje taj izraz na vrijeme kada je Sin potekao iz Očeva krila prije nego što je išta stvoreno u svemiru, kao što vidimo u Kol 1,15, gdje kaže za Sina Božjega da je „slika Boga nevidljivoga, Prvorodenac svakog stvorenja“.

U drugom slučaju Pavao primjenjuje riječ „Prvorodenac“ na Kristovo utjelovljenje kada kaže u Heb 1,6: „A opet, kad uvodi Prvorodenca u svijet, govori: *Nek pred njim nice padnu svi anđeli Božji.*“ I ponovno, u Otkrivenju 1,5 Ivan spominje Krista kao „svjedoka vjernoga, Prvorodenca od mrtvih“. Moramo jasno odvojiti tekstove i ne dodijeliti im isti kontekst. Riječ „Prvorodenac“ može upućivati na Kristovo uskrsnuće, na Njegovo utjelovljenje, ili na Njegovo proizlaženje iz Očeva krila. Apostol Ivan također naziva *Logos* onim koji je bio „Jedinorođenac“, „Jedinorođenac od Oca“; „Bog je tako ljubio svijet te je dao svoga Sina Jedinorođenca“ (Iv 3,16). I ponovno: „Tko vjeruje u njega, ne osuđuje se; a tko ne vjeruje, već je osuđen što nije vjerovao u ime jedinorođenoga Sina Božjega.“ (Iv 3,18) U 1 Iv 4,9 apostol Ivan kaže: „U ovom se očitova ljubav Božja u nama: Bog Sina svoga jedinorođenoga posla u svijet da živimo po njemu.“ U Hebrejima 11,17 apostol Pavao objavljuje: „Vjerom Abraham, kušan, prikaza Izaka. Jedinca prikazivaše on koji je primio obećanje.“ Izak je bio „slika“ Sina Božjega. Riječ „Jedinorođenac“ koja se primjenjuje na Krista uvijek se odnosi na Njegovu božansku prirodu i odnos s Ocem, a ne na Njegovu ljudsku prirodu i odnos s Djevicom Marijom. Od dva izraza, „Sin Božji“ i „Sin Čovječji“, prvi se odnosi na Njegovu božansku, a drugi na Njegovu ljudsku prirodu. Ovo je očito kada anđeo Gabrijel kaže Djevici Mariji: „Anđeo joj odgovori: 'Duh Sveti će doći na tebe, i sila Svevišnjega će te osjeniti. Zato će se i Sveto što će se roditi od tebe zvati Sin Božji.'“ (Lk 1,35)¹¹

---

¹¹Šarićev prijevod, op.prev.

To „sveto“ bila je Njegova božanska priroda - „Sin Božji“, koji se nastanio u ljudskome tijelu. Njegovo materijalno tijelo od krvi, mesa i kosti, rođeno od Djevice Marije, bilo je „Sin Čovječji“. On je bio Bog iliti Božanstvo objavljeno u tijelu. Imao je dvije prirode – božansku i ljudsku. Bio je dvostruki Sin, „Sin Božji“ i „Sin Čovječji“. Bio je „Sin Božji“ prije nego što je postao „Sin Čovječji“. Sestra White kaže: „Njegova božanska priroda bila je obavijena ljudskom – nevidljiva slava bila je u vidljivom ljudskom obličju.“ (*Isusov život*, str. 10)

„Svojom je ljudskom prirodom Krist dodirnuo čovječanstvo; a božanskom je bio povezan s Božjim prijestoljem. Kao Sin Čovječji dao nam je primjer poslušnosti; kao Sin Božji daje nam silu da poslušamo. Krist je s grma na gori Horebu progovorio Mojsiju govoreći: „Ja sam koji jesam... Ovako kaži Izraelcima: 'Ja jesam' posla me k vama.“ (Izlazak 3,14) (...). Kad je došao 'postavši sličan ljudima', On se predstavio kao JA SAM. Dijete iz Betlehema, krotki i ponizni Spasitelj, Bog je koji „je tijelom očitovan“ (1. Timoteju 3,16). (*Isusov život*, str. 11,12)

„Bog je dao svoga jedinorođenoga Sina da postane član ljudskoga roda, da zauvijek zadrži svoju ljudsku prirodu (...). Bog je usvojio ljudsku prirodu u osobi svoga Sina i prenio je u najviše Nebo. 'Sin Čovječji' dijeli prijestolje svemira. 'Sin Čovječji' će ponijeti ime 'Savjetnik divni, Bog silni, Otac vječni, Knez mironosni' (Izaija 9,5). (*Isusov život*, str.12,13)

Od utjelovljenja se Isusu daju nazivi „Sin Božji“ i „Sin Čovječji“. Ali ostaje činjenica da je u oba slučaja On rođen. Kao „Sin Božji“, On je rođen od Boga, kao što apostol Pavao kaže, „prije sveg stvaranja“. (Kol 1,15) Kao „Sin Čovječji“, On je rođen kad je Bog Otac obukao božanstvo svoga Sina u ljudsku prirodu, četiri tisuće godina nakon stvaranja čovjeka.

Argument koji su Atanazije i katolički sabori još od Nicejskog sabora 325. godine zastupali jest da sam razum ne može shvatiti kako tri osobe mogu postojati u Božanstvu, bez dvije ključne karakteristike božanske prirode – vječnosti i nepromjenjivosti. Ali i Stari i Novi zavjet uče da je „jedan Bog“, i osim Boga nema drugoga Boga. Mojsije je rekao: „Čuj, Izraele! Jahve je Bog naš, Jahve je jedan!“ (Pnz 6,4) Apostol Pavao kaže u Novom zavjetu: „Nama je

jedan Bog, Otac, od koga je sve, a mi za njega; i jedan Gospodin, Isus Krist, po kome je sve, i mi po njemu.“ (1 Kor 8,6) Pavao ponavlja u 4. retku: „Nema Boga do Jednoga.“ Sam razum mi kaže, kao i Biblija, da može biti samo jedan apsolutan Bog koji posjeduje dvije esencijalne karakteristike – vječnost i nepromjenjivost. Ako razum može pojmiti tri osobe koje su supostojeće, nepromjenjive, vječne, svemoćne, i jednake u položaju, zašto bi stali na tri boga? Ako razum može pojmiti tri boga, jednaka u položaju i vječna, zašto ne bi mogao pojmiti četiri, pet, šest; da, milijun takvih bogova? Ako imamo tri apsolutna boga, tri pokretača početka i tri završitelja vremena, tri alfe i tri omege, jednake u položaju, zašto ne bismo mogli imati bilo koji broj bogova? Nema toga u prirodi ili u ljudskome razumu što bi nas ograničavalo na broj tri. Ali Pismo jasno kaže: „Nama je jedan Bog, Otac, od koga je sve, a mi za njega; i jedan Gospodin, Isus Krist, po kome je sve, i mi po njemu.“ (1 Kor 8,6)

Ovaj tekst čini Boga apsolutnim i iznad svih, a Isusa Krista povjerenikom Oca podređenim Njegovoj vlasti, i njihovo jedinstvo sastoji se u njihovoj suglasnosti u svemu, a ne u dijeljenju identiteta.

Vječnost i nepromjenjivost mogu se primijeniti samo na Boga Oca – jedinog aposlutnog Boga, a ne na Boga Sina, ili Boga Svetog Duha. Ako se vječnost i nepromjenjivost primijene na Sina Božjega, onda Njegovo postojanje nikada nije bilo ugroženo kada je došao na ovaj svijet da ga grijeh kuša. Da je bilo nemoguće da Sin Božji pogriješi ili sagriješi, onda je Njegov dolazak na ovaj svijet i Njegovo stavljanje pod kušnju bilo farsa i izrugivanje. Ako je Njemu bilo moguće da popusti kušnji i padne u grijeh, onda mora da se izložio mogućnosti gubitka Neba i vlastitog postojanja, pa čak i vječnosti. To je točno ono što Pismo i *Duh proroštva* kažu da je Krist, Sin Božji, učinio kad je došao da radi na planu spasenja od prokletstva grijeha.

Čitamo u *Duhu proroštva*: „Bog je dopustio Sinu da kao bespomoćno dijete, podložno ljudskim slabostima, dođe na svijet koji je Sotona proglasio svojim posjedom. Dopustio mu je da upozna životne opasnosti svojstvene svakoj ljudskoj duši, da vodi borbu koju mora voditi svako ljudsko dijete, izložen opasnosti neuspjeha i vječnog gubitka.“ (*Isusov život*, str. 27)

Dalje čitamo u *Isusovu životu*: „Mnogi tvrde da kušnja nije mogla nadvladati Krista. Međutim, tada On ne bi mogao biti stavljen u Adamov položaj. On ne bi mogao izboriti pobjedu koju je Adam izgubio. Ako bismo u bilo kom smislu imali puno težu borbu nego Krist, On nam onda ne bi mogao pomoći. Međutim, naš je Spasitelj uzeo ljudsku prirodu sa svim njezinim sklonostima. Uzeo je ljudsku prirodu s mogućnošću da popusti u kušnji.“ (*Isusov život*, str. 80, 81)

I dalje čitamo u istoj knjizi da je Krist ostavio slavu i svoj vječni dom, i da je „sve to ostavio zbog nas, da nije postao samo prognanik iz nebeskih dvorova, već da se zbog nas izložio opasnosti od neuspjeha i vječnog gubitka.“ (str. 93)

„Sjetite se da je Krist sve stavio na kocku. Radi našeg otkupljenja, cijelo Nebo dovedeno je u opasnost.“ (*Isusove usporedbe*, str. 128) Ako je Krist „sve stavio na kocku“, čak i svoje vječno postojanje na Nebu, onda je bilo moguće da ga grijeh savlada, a da ga je grijeh savladao, otišao bi u Josipov grob i ni taj grob niti bilo koji drugi nikada se ne bi otvorili. Sve bi bio izgubljeno, a On bi bio izložen „vječnom gubitku“, gubitku svega što jest, svega božanstva i ljudskosti – a i cijeloga Neba.

Vrlo je očito da Atanazijeva doktrina Trojstva posjeduje slabost kada se primijeni na sve tri osobe Božanstva. Vječnost i nepromjenjivost Sina Božjega bili su uvjetni i ovisili su o ispunjenju ili neispunjenju tih uvjeta. Da Krist nije uspio, Njegova nepromjenjivost, kao i vječnost, bili bi zauvijek izgubljeni. Zato je očito da su te dvije osnovne karakteristike primjenjive samo na Boga Oca, a ne i na Sina Božjega. Bilo je moguće za jednu osobu Božanstva da bude vječno izgubljena – i da se to dogodilo, i dalje bi postojao jedan i jedini apsolutni Bog, Otac, vladajući nad svim svjetovima koji nisu pali u grijeh, ali ljudske rase ne bi više bilo na Zemlji.

Ako je Božanstvo nepodjeljivo, kao što Atanazije i katolička hijerarhija tvrde, i ako sve tri osobe Trojstva tvore jednu ličnost, ali tri glave ili manifestacije jednog te istog Boga, i ako su one zajedno jedna nepodjeljiva bit, tada, molim vas, tko je umro na Golgoti? Ako su Bog i Njegov Sin jedna nepodjeljiva ličnost, umjesto dvije podjeljive i različite ličnosti, tko je onda umro

na Golgoti? Je li cijelo Božanstvo umrlo? Ako je cijelo Božanstvo umrlo, tko je vladao na tronu svemira ona tri dana kada je Krist bio u grobu? Kakva je žrtva dana na Golgoti? Je li bila riječ samo o ljudskoj žrtvi? Je li bila riječ o ograničenoj ljudskoj žrtvi ili o beskrajnoj žrtvi? Je li Kralj slave umro kao Sin Božji ili je Isus umro samo kao Sin Čovječji u svojoj ljudskoj prirodi? Biblija odgovara na ovo pitanje, kao i *Duh proroštva*. Pavao kaže: „Krist za nas umrije.“ Potom kaže da se „s Bogom pomirismo po smrti Sina njegov.“ (Rim 5,8.10.) „Bog je tako ljubio svijet te je dao svoga Sina Jedinorođenca.“ (Iv 3,16) Petar je rekao Židovima: „Vi se odrekoste Sveca i Pravednika (...), Začetnika života ubiste. Ali Bog ga uskrisi od mrtvih.“ (Dj 3,14.15.) Nakon što je Krist umro na križu, čitamo u *Isusovu životu*: „Gospodin slave sad umire kao otkup za ljudski rod.“ (str. 624.) „Beživotna priroda izrazila je svoju sućut prema vrijeđanom i umirućem Stvoritelju.“ „Od šestoga do devetoga sata nastade tama po svoj zemlji.“ „Potpuna tama (...) obavila je križ.“ „Božja prisutnost bila je skrivena u tom gustom mraku (...). Bog i Njegovi sveti anđeli bili su kraj križa. Otac je bio sa svojim Sinom. Ipak, Njegova prisutnost nije bila otkrivena (...). Od mraka je načinio sebi zaklon i sakrio svoju slavu od ljudskih očiju.“ (str. 625.) Kad je Krist uzviknuo: „Bože moj, Bože moj! Zašto si me ostavio?“ On, umirući Sin Božji, nije znao da je Otac pored Njega. Taj je uzvik bio izrečen zbog nestanka trosatne tame koja je obavijala križ. Nakon toga Bog se otkrio svome Sinu i utješio Ga. Kad je Krist rekao: „Oče, u ruke tvoje predajem duh svoj“, „svjetlost je okružila križ, a Spasiteljevo je lice kao sunce zasjalo slavom. Priklonio je glavu na grudi i umro.“ (str. 626, 627)

U tim trenucima Otac nije bio na Nebu, kao ni sveti anđeli. Oni su bili ovdje na Zemlji, sakriveni u tami koja je zaklonila cijelu Zemlju tijekom tri sata. Sin Božji nije poslao svoj duh na Nebo, svoj besmrtni život, svoju božansku prirodu, život koji mu je Otac dao – život koji Otac posjeduje – „originalan, autentičan, izvoran“; taj božanski život Krist je povjerio svome Ocu. Ali Otac ga nije uzeo na nebo sa sobom. Ostavio ga je na Zemlji, s Kristom u grobnici. Čitamo u *Duhu proroštva*: „Kad je On (Isus) zatvorio svoje oči uslijed smrti na križu, Njegov duh nije otišao (...) na Nebo (...). Isusov duh spavao je u grobnici, zajedno s Njegovim tijelom, nije uzletio na Nebo u nekom obliku odvojenog postojanja, da gleda na ožalošćene učenike kako pomazuju tijelo od kojega je pobjegao. Sve što je sačinjavalo život i um Isusa ostalo je s tijelom u grobnici; i

kada je Isus ustao, ustao je kao cjelokupno biće; nije morao sazivati svoj duh s Neba. Imao je moć da položi svoj život i da ga vrati (...). To nije bilo iznenađenje za nebeska bića, da se On, koji je bio iznad moći smrti, i koji je imao život u sebi, probudi iz smrtnoga sna. Ali su se divili tome što je njihov voljeni Zapovjednik umro za pobunjeno čovječanstvo.“ (*Spirit of Prophecy*, volume III, 203, 204)

Pošto su i *Duh proroštva* i Pismo nadahnuti, morali bi moći uskladiti to dvoje. Biblija nam kaže da kad čovjek umre, „duh se vrati Bogu koji ga je dao.“ (Prop 12,7) Naš život dolazi od Boga. Naš duh, naš život i naše vrijeme stalno su u Božjim rukama. Ali naš život nije „izvoran“. Drugim riječima, porijeklo života u nama ne dolazi od nas. Ali Krist je imao porijeklo svog života u sebi. Njegov Otac dao je svome Sinu isti život koji je imao u sebi, „originalan, autentičan, izvoran“, „slobodan“, „vječan“. Sin Božji imao je život u sebi isto kao što je i Otac imao život u sebi. Ali Isus kaže da mu je Otac dao samopostojeći život. Prema tome, Isus je imao moć da položi svoj život – vječni i besmrtni život – svoje Božanstvo – i imao je moć da ga vrati. Zbog toga je bio drugačiji od nas kao Sin Čovječji. Naš je život ograničen – Njegov je beskonačan. Naš je smrtnan – Njegov je besmrtnan. Naš je duh ograničen, Njegov je beskonačan. Mi ne možemo uzeti život natrag nakon što smo ga položili. On je mogao, dokle god nije zgriješio. Ali da je popustio kušnji i postao kriv za grijeh – a to je bilo moguće – Njegovo samo postojanje, Njegovo vječno postojanje, i samo Nebo moglo je biti predano. Ako Isus ništa od toga nije mogao izgubiti, onda On nikada nije riskirao; a nama je rečeno da je „sve stavio na kocku“, „cijelo Nebo dovedeno je u opasnost.“ Prema tome, Njegovo materijalno tijelo nije jedino bilo dovedeno u opasnost, već i Njegovo Božanstvo. Jer ako On nije mogao postojati kao odvojeno Božanstvo, neovisan o svom materijalnom tijelu, nakon što je dao svoj život na Golgoti, onda On ne bi mogao ugroziti Nebo niti bi mogao izgubiti „sve“ za cijelu vječnost.

Pošto se Njegov duh nije vratio na Nebo, već je Otac predao Kristov duh grobnici koji je tamo spavao s Njegovim tijelom, i pošto je „sve što je sačinjavalo život i um Isusa ostalo s tijelom u grobnici“, moramo zaključiti da, kad bi Krist zgriješio, sve što Mu je ikad pripadalo ostalo bi zauvijek u grobnici i On bi izgubio svoje postojanje za cijelu vječnost. Tada bi Bog uzeo natrag ono

što je dao svome Sinu; prije svega, život koji je dao svome jedinorođenom Sinu kada je potekao iz Očeva krila, u početku, kada je postao „Prvorođenac sveg stvorenja“, kako Pavao kaže. Jedino ako je sve ovo točno, možemo zaključiti da je žrtva koju je Krist podnio za grijeh svijeta bila „beskonačna žrtva“, a ne puka ljudska ili organičena žrtva. Uvijek iznova čitamo da je Krist položio svoj život, a to se odnosi na sve što je Krist bio u božanskom i ljudskom smislu. Njegovo Božanstvo nije umrlo, jer nam je rečeno u *Duhu proroštva* da ono „ne može umrijeti“. Besmrtno biće ne može umrijeti. Ali besmrtnost koja je darovana može se uzeti natrag. Onaj tko udjeljuje besmrtnost biću može taj dar i vratiti. Što Bog da, to On može i uzeti. Lucifer je bio stvoren kao besmrtn. Iako je zgriješio, on još uvijek nije umro zbog svog grijeha, kao ni anđeli koji su zgriješili, ali u konačnici Bog će uništiti Sotonu i njegove anđele u ognjenom jezeru, njihova će im se besmrtnost uzeti i vratiti Bogu koji ju je dao. Prilikom uskrsnuća pravedni sveci odjenut će besmrtnost i biti izjednačeni s anđelima koji nikada nisu zgriješili. Bog ne dovodi u postojanje slobodna moralna bića bez mogućnosti da ih se riješi ako su neposlušna ili buntovna. Sav život koji Bog udahne, smrtni ili besmrtni, može se povući i vratiti Njemu koji ga je i dao.

Iako Kristovo Božanstvo nije umrlo, On ga je položio, i bio je spreman odreći se svega za svu vječnost, i zato je podnio „beskonačnu žrtvu“ za grijeh svijeta. Nijedan anđeo nije mogao pružiti pomirenje za grijeh. Svi anđeli zajedno nisu mogli okajati grijeh svijeta. Oni su ograničena bića, a ukupan broj ograničenih bića nikada ne može narasti do beskonačnosti. Rečeno nam je da je potrebna „beskonačna žrtva“ da pomiri grijeh svijeta, i Sin Božji, koji je beskonačan jer je imao život u sebi – isti život koji je Otac imao u sebi – jedini je koji je mogao dati otkupninu za izgubljenu ljudsku rasu. On ju je dao time što je položio i svoje Božanstvo i svoje materijalno tijelo kao „beskonačnu žrtvu“, i to za cijelu vječnost, ako je Bog to smatrao potrebnim. Prijestup Božjega zakona zahtijevao je život svakog grešnika, a da spasi sve grešnike svijeta, bilo je potrebno da se da „beskonačna žrtva“, da zadovolji beskonačnu pravdu i spasi i Božji zakon i grešnika. Čitamo u 138. psalmu, 2. retku: „...jer si (Bože) iznad svega imena svojega uzveličao riječ svoju.“ (Šarić) Božji je zakon Njegova riječ. U smrti i žrtvi Krista Bog je uzvisio svoj zakon iznad svega imena. Krist je obranio Božju čast i zadovoljio beskonačnu pravdu i učvrstio

Božji zakon za svu vječnost, spasivši i zakon i grešnika za cijelu vječnost kroz „beskonačnu žrtvu“ koju je podnio za nas.

Kad je Krist položio svoj život, On ga nije sam uzeo natrag. Uvijek iznova čitamo u Novom zavjetu da je „Bog Krista podigao iz mrtvih.“ Ali Bog je učinio ovo čudo kroz Svetoga Duha kao i prilikom utjelovljenja kada je Sveti Duh pohodio Mariju i kada ju je moć Svevišnjega zakrilila. U Pavlovu pismu Rimljanima 8,11 čitamo: „Ako li Duh Onoga koji uskrisi Isusa od mrtvih prebiva u vama, Onaj koji uskrisi Krista od mrtvih, oživit će i smrtna tijela vaša po Duhu svome koji prebiva u vama.“

Prije nego što je Krist došao na ovaj svijet, On je bio jednak Bogu, „trajni lik Božji“, „otisak Bića Njegova“ i „nije se ljubomorno držao svoje jednakosti s Bogom, nego je sebe ispraznio uzevši narav sluge i postavši sličan ljudima. Kad postade kao čovjek, ponizi sam sebe postavši poslušan do smrti, i to do smrti na križu.“ (*Isusov život*, str. 9, 10, citira se Fil 2,6.7.)

Na što Pismo misli kada kaže „nego je Sebe ispraznio“? Pavao definira ovaj izraz kada kaže „ponizi sam sebe postavši poslušan do smrti, i to do smrti na križu.“ Tada je Krist „sebe ispraznio“. Sve što je posjedovao položio je na oltar – kako sestra White kaže, „dragovoljna žrtva“, da, „beskonačna žrtva“. On se dragovoljno odrekao svoje slave i prijestolja, svoga žezla, i svoga života – vječnoga života koji je predao „u Očeve ruke“. On se ispraznio. Bio je voljan riskirati sve, čak i svoju vječnu egzistenciju, i biti izgubljen, vječno izgubljen i izbrisan, da bi grešniku moglo biti oprošteno i da bi mogao biti spašen. Rekao je svome Ocu na Nebu: „Evo, dolazim (u svitku knjige piše za mene), milje mi je, Bože moj, vršiti volju tvoju.“ (Ps 40,8) Riječi „nego si mi tijelo pripravio“ u Heb 10,5 odnose se na Njegovo tijelo od krvi, mesa i kosti. Ali On je imao tijelo na Nebu po obličju Božjem poznato kao *Logos* Božji. Ovo nebesko tijelo, „trajni lik Božji“, Bog je također pripremio za Njega. Što je taj *Logos*? Sestra White kaže da je prije nego što je Krist došao na zemlju božanski Sin bio *Logos* Božji, i kad je bio među nama, On je postao „Božja misao koja se mogla čuti“. Od vječnih vjemen a On je bio „otisak njegove biti“, „odsjev njegova sjaja“. (*Isusov život*, str. 7)

U *Patrijarsima i prorocima* čitamo: „Božji je Sin dijelio Očevo prijestolje, a slava vječnog, samopostojećeg Boga okruživala je obojicu.“ (str. 18) Tekst ne kaže da je slava Oca i slava Sina okruživala obojicu, već „slava vječnog, samopostojećeg Boga“, ne dvojice, „okruživala je obojicu“. Kada je Sotona krenuo u „osporavanje vrhovništva Božjem Sinu“, tekst kaže „Kralj svemira okupio je sva nebeska bića da u njihovoj prisutnosti može objasniti pravi položaj svoga Sina i pokazati kakav odnos održava sa svim stvorenim bićima (...). Pred okupljenim stanovnicima Neba Kralj je objavio da samo Krist, Božji jedinorođeni Sin, može u cijelosti shvatiti Njegove namjere (...). Krist je tek trebao pokazati božansku silu u stvaranju Zemlje i njenih stvorenja. Ali pored svega ovoga, On nije tražio moć ili čast za sebe protivno Božjem planu.“ (isto, str. 17, 18) Ovdje imamo jasne izjave da je jedinorođeni Sin bio uzvišen od Oca na položaj jednak Njemu, i da Sin nije mogao djelovati suprotno Božjem planu i Njegovoj volji. Bio je podređen Ocu u početku stvaranja i bit će podređen Ocu i tijekom konačne kulminacije plana spasenja kada svi neprijatelji budu stavljeni pod Kristove noge, i kada će vladati svemirom, ali Pavao kaže: „Kad mu sve (Sinu) bude podloženo, tada će se i on sam, Sin, podložiti Onomu koji je njemu sve podložio da Bog bude sve u svemu.“¹² (1 Kor 15,28)

Čitamo u *Isusovu životu*: „Kad se glas moćnog anđela čuo kraj Kristova groba kako govori: 'Tvoj Otac te zove!' Spasitelj je izašao iz groba životom koji se nalazio u Njemu samome. Sad je dokazana istinitost Njegovih riječi: 'Ja dajem život svoj, da ga opet uzmem (...). Imam vlast dati ga, imam vlast opet ga uzeti.'“ (str. 649)

Isus je rekao: „Doista, kao što Otac ima život u sebi, tako je i Sinu dao da ima život u sebi.“ (Ivan 5,26) Ovaj je život Krist predao Ocu kad je umro na križu Golgote rekavši: „Oče, u ruke tvoje predajem duh svoj! To rekavši, izdahnu (duhom, životom).“¹³ (Lk 23,46) Gdje je bio Njegov život dok je ležao u grobu? Nalazio se kod Oca, ili kako apostol Ivan kaže, „u krilu Očevu,“ kad je „jedinorođeni Sin“ doveden u postojanje. Krist je prema vlastitom nahodaenju položio svoj život kad ga se dragovoljno odrekao zbog nas, i iako je imao moć da ga uzme natrag zbog svoga bezgrešnog stanja jer ga grijeh u tome nije ograničavao, On nije sebe

---

¹²pojašnjenja u zagradama donosi autor, op.prev.

¹³pojašnjenja u zagradama donosi autor, op.prev.

digao iz mrtvih. Petar je rekao na dan Pedesetnice: „Izraelci, čujte ove riječi: Isusa Nazarećanina, čovjeka kojega Bog pred vama potvrdi silnim djelima, čudesima i znamenjima koja, kao što znate, po njemu učini među vama - njega, predana po odlučenu naumu i promislu Božjem, po rukama bezakonika razapeste i pogubiste. Ali Bog ga uskrisi oslobodivši ga grozote smrti jer ne bijaše moguće da ona njime ovlada.“ (Dj 2, 22-24) Petar ponavlja: „Toga Isusa uskrisi Bog! Svi smo mi tomu svjedoci.“ (32. redak) Ponovno Petar kaže u Djelima: „Začetnika života ubiste. Ali Bog ga uskrisi od mrtvih, čemu smo mi svjedoci.“ (Dj 3,15) Apostol Pavao slično je pisao Rimljanima: „Krist slavom Očevom bi uskrišen od mrtvih.“ (Rim 6,4) „Ako li Duh Onoga koji uskrisi Isusa od mrtvih prebiva u vama, Onaj koji uskrisi Krista od mrtvih oživit će i smrtna tijela vama.“ (Rim 8,11) Prema tome, vidimo iz učenja Pisma da je Bog Otac taj koji je Duhom podigao Isusa iz mrtvih. Ovo se ispunilo „kad se glas moćnog anđela čuo kraj Kristova groba kako govori: 'Tvoj Otac te zove!'“ Tada je Krist ponovno „rođen“ iz mrtvih, a Pavao spominje drugo proročanstvo koje je ispunjeno: „Bog (je) obećanje, što ga je dao ocima našim, ispunio djeci našoj uskrsnuvši Isusa; kao što je i u drugome psalmu napisano: "Ti si sin moj, ja sam te danas rodio.“ (Dj 13,33.34.)

Ovo je treći put da je Sin Božji „rođen“ od Oca. Kao što sestra White kaže: „Sva stvorena bića žive Božjom voljom i silom. Ona su ovisni primatelji života od Boga. Od najuzvišenijeg serafina do najskromnijeg živog bića, svi iznova primaju silu s Izvora života. Samo Onaj koji je jedno s Bogom može reći za život: 'Imam vlast dati ga, imam vlast opet ga uzeti.' U svojoj božanskoj prirodi Krist je posjedovao silu da slomi okove smrti.“ (*Isusov život*, str. 650)

Kada je Krist položio svoj život, svoju božansku i ljudsku prirodu, On je podnio više od ograničene, ljudske žrtve. Sestra White rekla je da „Gospodin slave sad umire kao otkup za ljudski rod (...), beskonačna žrtva prinesena za grijeha svijeta.“ (*Isusov život*, str. 624, 641) Ako je beskonačna žrtva, umjesto konačne, bila prinesena za grijeha svijeta, tada je i više od Njegove ljudske prirode bilo ponuđeno kao kazna koja će namiriti kršenje Božjeg Zakona. Ako je Gospodin slave umro, tada je žrtvovano nešto veće od Sina Čovječjega. Sestra White kaže: „Bog nije promijenio svoj Zakon, već je radi čovjekova otkupljenja sebe žrtvovao u Kristu. 'Bog bijaše onaj koji je u Kristu pomirio svijet sa sobom.'“ (*Isusov život*, str. 633)

Kada je Krist rekao: „Oče, u ruke tvoje predajem duh svoj“, On je podnio „beskonačnu žrtvu“, jer On se nije odrekao samo svoje ljudskosti, već i božanstva, i predao sve Bogu, „u ruke Boga“ koji mu je u početku dao „da ima život u Sebi“, kada je „Sin Božji“ postao „rođen prije sveg stvorenja“, kako Pavao kaže u Kol 1,15, doslovnim prijevodom s grčkog jezika. Da je Krist popustio kušnji i počinio barem jedan grijeh, On i ljudska rasa zajedno bi bili izgubljeni. Njegova ljudska i božanska priroda bile bi izgubljene. Njegova ljudska i božanska priroda bile bi predane zauvijek, i nastala bi vječna odvojenost između Njega i Oca. Sestra White kaže: „Krist je sve stavio na kocku“, cijelo Nebo je dovedeno u opasnost kad je odlučio sresti velikog kušača u grešnom ljudskom tijelu, i podvrgnuti se kušnji kao Sin Čovječiji u svojoj ljudskosti. Sestra White kaže: „Spasitelj nije mogao vidjeti preko groba (...). Bojao se da je grijeh tako odvratan Bogu da će njihovo razdvajanje biti vječno.“ (*Isusov život*, str. 625)

Ako je Kristu bilo nemoguće da izgubi svoju božansku i ljudsku prirodu, zašto se onda bojao „da će njihovo razdvajanje biti vječno“? Ako se njegova božanska priroda nije mogla žrtvovati i izgubiti zbog krivnje grijeha, kako je onda bilo moguće da „Krist“ stavi sve na kocku, pa i cijelo Nebo? On je stavio na kocku svoju vječnost ili nije stavio na kocku ništa. Pošto mu je bilo moguće da popusti grijehu u svom ljudskom tijelu, bilo je moguće i da izgubi svoju božansku prirodu, i u tom smislu On je podnio „beskonačnu žrtvu“, i prema tome riskirao svoje vječno postojanje. Iako je istina da božanska priroda nikada ne može umrijeti, u Kristu je to bilo moguće kad je „poput nas iskušavan svime“, i kad je postojala mogućnost da popusti pred grijehom. Ako to nije tako, onda On nije riskirao vječnu razdvojenost od Boga i od Neba. Mogao se vratiti i postojati unutar svoje božanske prirode kao i prije nego što je došao na svijet kao Otkupitelj ljudi.

Oni koji drže da je Sin Božji podložio samo svoju ljudsku narav, a da je Njegova božanska narav bila s Njim u grobu i da je se nikada nije odrekao te da ona nikada nije mogla biti izgubljena zbog krivnje grijeha, drže je Krist bio pri svijesti, a ne bez svijesti u grobu. Ako je Krist sam povratio svoju božansku prirodu i nikada je nije predao natrag Bogu, i ako je ta božanska priroda bila prisutna s Njim u grobu umjesto da je bila u Božjem posjedu, onda je jedini

logični zaljučak koji možemo donijeti da Sin Božji nikada nije izgubio svijest u grobu, već da je cijelo vrijeme bio pri svijesti. Ako je smrt stanje svijesti u grobu ili na nekom drugom mjestu, onda smrt nije zapravo smrt nego neki viši oblik postojanja neovisnog od tijela, i osoba je i dalje svjesna i može komunicirati s Bogom i ostalima izvan svog tijela, a to je točno ono što je Sotona rekao Evi kada ju je izazivao na grijeh: „Ne, nećete umrijeti!“ (Post 3,4) Ali Krist nam kaže da je đavao „lažac i otac laži.“ (Iv 8,44)

Kada je Krist na križu predao svoj život i svoj Duh Bogu, „Krist je umro“ i bio u nesvjesnom stanju u grobu, kao što će i grešnik biti nesvjestan kada umre i plati kaznu za svoje grijehе prilikom konačnog sudnjeg dana te doživi drugu smrt. Krist je platio kaznu druge smrti za sve koji Ga prihvaćaju, da mogu izbjeći smrt koja je vječna. Ali druga smrt, kazna za grijeh, nije Ga mogla držati jer je On bio bez grijehа, i podnio je „beskonačnu žrtvu (...) za grijehе svijeta.“ Nijedan anđeo nije mogao dati takvu žrtvu jer su oni konačna bića, a „beskonačna žrtva“ bila je potreba kao pomirba za grijehе svijeta. Postojao je samo Jedan u svemiru koji pripada Bogu, a koji je mogao platiti kaznu za grijehе prijestupa Zakona Božjeg, i zadovoljiti beskonačnu pravdu, i to je bio Sin Božji, kojega je Bog „učinio jednakim Ocu“ i „dao“ mu vlastite atribute, tako što je dijelio Očevu slavu i božanstvo. Sve je ovo učinjeno kada je Krist „rođen prije sveg stvorenja“, i „Sin Božji je dijelio Očev tron, i slava vječnog samopostojećeg Boga okruživala je obojicu“ prije „stvaranja svih pripadnika neba“, i „stvaranja zemlje i njezinih stanovnika“, i Sin Božji postao je „otisak Očeve biti“ i „odsaj Njegove slave“.

U *Znacima vremena*, 29. kolovoza 1900. Ellen White napisala je: „Krist je predpostojeći, samopostojeći Sin Božji (...). Kada govori o svom predpostojanju, Krist se vraća u prijašnja vremena bez datuma. On nas uvjerava da nikada nije postojalo vrijeme kada On nije bio u bliskom odnosu s vječnim Bogom. On, čiji su glas slušali Judejci, bio je s Bogom kao Onaj koji je stasao uz Njega.“

Neki su koristili ovu izjavu da podupru ideju kako je Sin Božji supostojeći s Ocem i samopostojeći u vlastitoj sili, bez da vuče svoje podrijetlo od Oca u početku. Moramo tumačiti ovu izjavu u skladu s ostalim riječima sestre White u vezi s Kristovim božanstvom, kada i kako ju je dobio. Kada se

uzmu u cijelosti, izjave sestre White u savršenom su skladu s onime što su proroci i sam Krist rekli i napisali o Njegovu samopostojećem stanju i kako ga je On u početku dobio od Oca, prije nego što je išta stvoreno što je poslije stvoreno. Apostol Ivan rekao je: „Boga nitko nikada ne vidje: Jedinorođenac – Bog – koji je u krilu Očevu, on ga obznani.“ (Ivan 1,18)

Krist je uvijek postojao u Očevu krilu, čak i prije nego što je rođen kao Sin Božji, i kad su pisali o stvarima koje se još nisu dogodile, Bog i Njegovi proroci govorili su da su one postojale i prije nego što su se očitovale. Tako čitamo da je Krist „zaklano Janje, od postanka svijeta“ (Otk 13,8), da On, „Jaganjac nevin i bez mane (...) bijaše doduše predviđen prije postanka svijeta, ali se očitova na kraju vremenâ (...).“ (1 Pt 1,19) Dakle, Krist je postojao u krilu Očevu oduvijek, ali je očitovan kada je rođen od Oca kao Njegov Sin, kako apostol Pavao kaže, „prije sveg stvorenja“. Bog gleda na stvari u kontekstu vječnosti. Kada je govorio da je On Bog Abrahama, Izaka i Jakova, koji su bili mrtvi, On ih nije oslovio kao mrtve, već kao žive. Isus je rekao: „Što se tiče uskrsnuća mrtvih, zar niste čitali što vam reče Bog: Ja sam Bog Abrahamov, Bog Izakov i Bog Jakovljev? Nije on Bog mrtvih, nego živih!“ (Mt 22,31.32.) Bog i neke ljude koji su živi oslovljava mrtvima. Kada je govorio o pokvarenoj ženi, Pavao je rekao: „Ona, naprotiv, koja provodi lagodan život, živa je već umrla.“ (1 Tim 5,6) Mi smo skloni gledati stvari u vremenskom okviru, ali Bog gleda na sve u svjetlu vječnosti. Kao što Pavao kaže, da Bog „u njemu (Kristu) nas sebi izabra prije postanka svijeta.“ (Ef 1,4) I prije nego što smo postali, On nas je računao, i nakon što umremo, On će nas uračunati u žive zbog uskrsnuća mrtvih.

Samo je u ovom smislu Krist, Sin Božji, bio s Ocem oduvijek. Postoji vrijeme kada je Krist rođen, i on je bio „Jedinorođenac“ od Oca. Postoji vrijeme kada je Sin Božji učinjen jednakim Ocu, jer sestra White kaže: „Bog je Kristov Otac, Krist je Sin Božji. Kristu je dan uzvišen položaj. On je učinjen jednakim Ocu. Sve namisli Božje otvorene su pred Sinom Božjim.“ (*Testimonies*, Vol. 8, p. 268)

Prema ovoj izjavi, Krist nije sam po sebi imao pravo na jednakost s Ocem dok mu Otac to pravo nije dao. On je „učinjen jednakim Ocu“ od strane Oca. To je upravo ono što je Krist rekao o sebi kada je opisivao svoj odnos s

Ocem. Rekao je: „Doista, kao što Otac ima život u sebi, tako je i Sinu dao da ima život u sebi.“ (Iv 5,26) Kakav život Otac ima u sebi? On „koji jedini ima besmrtnost, prebiva u svjetlu nedostupnu, koga nitko od ljudi ne vidje niti ga vidjeti može“ (1 Tim 6,16), kaže Pavao. Otac je imao „samopostojećí“ život. U Bogu je „život originalan, autentičan, izvoran“. Ovaj isti „originalan, autentičan, izvoran“ život je Otac dao svome Sinu. Sam Sin Božji kaže da je Njegov Otac „Sinu dao da ima život u sebi“, potpuno isti život koji je Otac imao u sebi. Na ovaj način Otac je „učinio“ Sina „jednakim“ sebi. Otac je Kristu dao i život i jednakost Boga kada je Otac začeo svoga Sina. Bog je dao svom Sinu istu besmrtnost koju je imao u sebi i učinio ga izvorom života tako da Njegov Sin nije više morao ovisiti o Ocu ni dolaziti Ocu i posuđivati ga od Njega. Sin je sada mogao usaditi i stvoriti život, kao i svjetove i ljude na njima. Ali nikada ne smijemo zaboraviti da iako je Krist, Sin Božji, imao neovisan život i stvaralačku snagu u sebi, sve je stvorio Bog kroz svoga Sina jer mu je Bog dao da ima život u sebi. Otac i Sin su jedno, ali i ista ličnost. Krist se molio da možemo biti u Njemu kao što su i On i Otac jedno. Sestra White kaže da ovo „jedinstvo koje postoji između Krista i Njegovih učenika ne ukida osobnost ikoga. Oni su jedno u duhu, u mislima, u karakteru, ali ne i jedna ličnost. Na taj način su Bog i Krist jedno.“ (*Testimonies*, Vol. 8, p. 269)

„U Njegovoj Riječi, Bog je opisan kao „Bog vječni“. Ovo ime obuhvaća prošlost, sadašnjost i budućnost. Bog je oduvijek, zauvijek. On je Vječni.“ (*Testimonies*, Vol. 8, p. 270)

Za daljnje proučavanje

•**Božanstvo Crno na Bijelo** – Izravni citati Ellen White na temu Božanstva koji pokazuju dosljednost njezine vjere tijekom cijele njezine spisateljske karijere.

•**Sastavljanje Mozaika** - Prividno teški za razumjeti, citati *Duha proroštva* predstavljeni u kontekstu u kojemu su dani, i objašnjeni pomoću samih njezinih spisa.

•**Živi glas Gospodnjih svjedoka**" - Izravni citati osnivača Crkve adventista sedmog dana. Pročitajte što su svi pioniri adventizma vjerovali i učili, i što sestra White kaže o njima.

•**Graditi na čvrstoj stijeni** – Jedina istinska stijena jest Isus Krist, Sin Božji. Proučavanje Biblije, Duha proroštva i adventističkih pionira.

•**"Kako da promatramo Krista?"** - Prava pozicija Krista u poruci iz 1888. E. J. Waggonera. Opovrgavanje hereze da je Krist stvoreno biće.

•**"Zaista, ovaj čovjek je Sin Božji"** - Dokazi da je Isus bio Sin Božji prije Betlehema.

•**"Alfa i omega"** - Koja je tajanstvena opasnost koja čeka našu Crkvu na kraju vremena? Ellen White ju je predvidjela, i ona „drhti za nas.“

Nađite ove izvore još i na:

www.Revelation1412.org

www.istinaotrojstvu.com

Kristovo božanstvo

Ovaj manuskript napisao je C.S. Longacre kako bi se usprotivio krivovjerju koje je ušlo u Božju Crkvu. On jasno piše objašnjavajući stav Crkve u vezi ovog ključnog pitanja: Kristova božanstva. Longacre daje osobno svjedočanstvo neprocjenjivoj istini zbog koje je postojalo nesuglasje među braćom.

Mnogi bi radije da se ovaj manuskript nikada nije napisao, jer je on ukor zabludama koje mnogi danas gaje. Samo je Božjom providnošću ovaj mansukript donesen na svjetlo i dostupan onima koji žele vidjeti „je li zaista tako“.

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

279.13-23-277

ЛОНГЕЈКЕР, Чарлс С., 1871-1958
Kristovo božanstvo / Charles S. Longacre
; [urednik Vladimir Babić, Aleksandar
Petrović ; prevod sa engleskog Istina
Ministry]. - Niš : Punta ; [b. m.] : Istina
Ministry, 2014 (Niš : Punta). - 33 str. ; 21
cm

Prevod dela: The Deity of Christ. - Tiraž
500. - O autoru: str. 5-6. - Napomene uz
tekst.

ISBN 978-86-7990-127-9 (Punta)

a) Свето писмо - Тумачења b)
Протестантска христологија
COBISS.SR-ID 206760716